Ч. 43 Субота 24 лютого (7 марця) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

В комісиї для реформи виборчої відбуло ся оногди засїдане, на котрім пос. кн. Фридрих Шварценберґ поставив внесене, щоби означене способу виборів полишити зовсїм Соймам. — Пос. Брзорад поставив внесене о зміну §. 2. в тім дусї, щоби посли зі веїх кляс виборчих були вибирані безпосередно. — Пос. Рус заявив, що лиш в такім случаю міг би промавляти за безпосередним правом виборчим нової кляси виборців, коли-б були якісь правні услівя; але до того нема нїяких постійних лїст річних. Бесїдник промавляв против третого уступу §. 2. і против внесеня кн. Шварценберґа. — Пос. Ріхтер вносив, щоби в законї висказано засаду безпосередного права виборчого, причім однак поодиноким Соймам треба лишити до волї, чи хотять установити для громад сїльских посередне право виборче. — Пос. ґр. Фалькенгайн заявив, що на случай відкиненя внесеня кн. Шварценберґа буде голосувати за вичеркненем третого уступу §. 2. — Пос. Кравз підпер внесене посла Брзорада.

Пос. Єнджейович заявив ся в імени Кола польского за другим артикулом в стилїзациї правительства, позаяк права Сойму суть для Кола найбільшого значіня. В виду ріжнородности країв під взглядом цивілїзацийним, национальним і економічним єсть зовсїм оправдане змагане, щоби спосіб виборів в громад сїльских до Соймів рішав о способі переводженя виборів в новій куриї виборчій. Коли-б права Соймів мали бути в чім небудь нарушені, мусїло би Коло польске голосувати против цїлого закона.

Президент кабінету ґр. Баденї пояснив, що правительство при другім артикулї руководило ся тими самими засадами, що й в цїлім предложеню. А іменно, як з одної сторони опирало ся на основних законах державних, так з другої сторони старало ся вдоволити заявленим бажаням, котрі могли би знайти потрібну більшість. Показує ся неможливим до переведеня, щоби в громадах сїльских вибирано посередно, а в пятій куриї безпосередно, бо в куриї тій мають виконувати право виборче також виборцї з титулу інтелїґенциї з міст. Коли же сойми краєві постановлять, що вибори до соймів з громад сїльских мають відбувати ся безпосередно, то не можна обставати при жаданю, щоби до Ради державної вибирано посередно, бо не може бути в технїцї виборчій ріжницї межи виборами до сойму а виборами до Ради державної. Правительство мало на оцї ту обставину, що межи краями коронними суть великі ріжницї, як що-до уровеня інтелїґенциї так і що-до технїки переводженя виборів, і длятого хотїло дати соймам краєвим можність, щоби самі установили спосіб виборів. Президент мінїстрів просив о приняте предложеня після стилїзациї правительства.

Що-до внесеня кн. Шварценберґа запримітив президент мінїстрів, що внесене то не дасть ся погодити з постановами конституциї. Внесене пос. Кравза жадаюче голосів плюральних, не відповідає духови предложеня: загальну (пяту) курию виборчу не можна вже нїяк більше обмежити, як в той спосіб, в який то стало ся в предложеню. Що-до лїст річних, то не потреба вводити постанов в сїм взглядї до законів основних. В справі зарадженя надужитям при виборах, правительство не мало би нїчого против того, коли-б ухвалено такий закон, котрий установив би трибунал для справ виборчих. Позаяк справа важности виборів належить до компетенциї палати, то правительство не брало ся до ініциятиви в сїм напрямі. Малї громади не мають самостійно вибирати; ходить лиш о то, що розуміти під малими громадами. Збори 40 виборцїв з всїляких громад не утворили би занадто великих округів виборчих.

Президент мінїстрів просив ще раз, щоби принято проєкт правительства. Позаяк одні домагають ся безпосередних виборів, другі же не хотять тих виборів: найлїпше буде станути по серединї, щоби проєкт міг узискати потрібну більшість.

Пос. Діпавлї заявив ся за посередними виборами, а против системи плюральної. — Пос. Дїдушицкий промавляв в подібнім дусї як пос. Єнджейович. — Пос. Романчук зазначив, що бесїдники Кола польского виступають за посередними виборами і стають тим против волї народу. — Пос. Вурмбранд заявив ся за предложенем правительства. — По промові пос. Ґеца перервано наради і відложено на пізнїйше.

Перегляд політичний.

При вчерашних виборах до віденьскої Ради громадскої з першого округа побідили знов ан-

---

26)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Они пустились на право через якусь леваду. Бен Гур перший промовив:

— Чи знаєш ти шейха Ілдеріма?

— Знаю!

— Де-ж то єго пальмовий гай, або радше як далеко до него з Дафне?

Маллух став якось сумнївати ся. Єму прийшов на гадку той дарунок, який дістав Бен Гур від женщини коло жерела і дивно єму було, що хоч він так горює по стратї своєї матери і сестри, а все-таки готов дати ся звабити любови. Але мимо того відповів: З Дафне до того пальмового гаю можна конем заїхати за дві години а на верблюдї за годину.

— Дякую тобі за се, але й ще щось тебе спитаю ся. Чи перегони, о котрих ти менї розповідав, відбувають ся публично — і коли они відбудуть ся?

Ті питаня заціка вили Маллуха, бо они, як єму здавало ся, мали якесь особливе значінє. Він відповів:

— Хоч префект устроює їх яко чоловік приватний, то все-таки они відбувають ся публично. Тепер устроюють їх в честь приїзду консуля Максентия, котрий приїзджає сюди, щоби поробити послїднї приготовленя до походу Партів [1]). Префект чоловік богатий і дуже скупий; але щоби позискати собі впливового приятеля, не жалує хоч би й яких видатків. Впрочім антіохійскі міщани не лиш беруть участь в ігрищах, але ще й приймають часть видатків на себе, бо знають з досьвіду, що коли приїде консуль з своїм войском, то піде не мало гроша в нарід, особливо, коли ігрища притягнуть масу чужих людий. В сїй цїли розіслано вже місяць тому назад посланників на всї сторони сьвіта, щоби оголосили отворенє цирку. Вже само імя префекта було би запорукою ріжнородности і величавости ігрищ; а коли ще й Антіохія причинить ся, то знають всї міста і острови докола, що буде можна побачити щось незвичайного, і з'їде ся множество цїкавих. Визначені нагороди суть справдї царскі.

— А сам цирк, бачу, мало що не такий самий як Ціркус Максімус [2]).

— Той в Римі? — Ну, в нашім єсть місця на двіста тисячів людий; в римскім єсть на сїмдесять і пять тисячів людий більше місця. Він з мармору, а наш також. Що-до урядженя то они оба однакові.

— А чи і тут такі самі правила?

— Такі самі з одною вимкою. В Римі вільно лиш чотиром возам нараз виїзджати, а тут виїзджають всї нараз без взгляду на то, кілько їх єсть.

— То після грецкого звичаю — сказав на то Бен Гур.

— Та бо й Антіохія більше грецка як римска.

— Отже менї вільно вибрати собі свій власний віз?

— Вільно, та й власні конї. Під сим взглядом нема нїякого обмеженя.

Коли Маллух так відповідав, доглянув, що Бен Гур не виглядав вже задуманий, але чогось нїби вдоволений.

— Ще одно, Маллуху! Коли мають відбути ся ігрища?

— От правда, найважнїйше я був би майже забув! — відповів Маллух. — Позавтру, аби сказати римским звичаєм, коли морскі боги позволять, приїде сюди консуль. Шестого дня від нинї відбудуть ся ігрища.

— Час короткий, Маллуху, але вистане. — Ся послїдна замітка була сказана рішучим тоном. — На старих пророків Ізраїля, що я возьму ся ще знову до поводів! Але ось! Ще одно питанє: Чи то певна річ, що й Месаля убігає ся о нагороду?

Аж тепер зрозумів Маллух плян і яку він давав нагоду до упокореня Римлянина. Яко правдивий потомок Якова мав добре на

---

[1]) Парти, дикий а дуже відважний нарід, що жив в тій части нинїшної Персиї, котра зве ся Хорасаном.

[2]) Ціркус Максімус (Circus Maximus) — „найбільший цирк“ в Римі, в котрім арена була на 640 метрів довга а на 130 метрів широка. За цїсаря Веспазияна містило ся в нїм 250.000 людий, пізнїйше розширено єго так, що могло в нїм змістити ся аж 385.000 людий.

тисеміти вибравши 18 своїх радних. Лїберали вибрали 28 і стратили знову 4 мандати. Социялїсти дістали при всїх виборах разом 1387 голосів.

В Палатї послів вела ся вчера дальша дебата над етатом мінїстерства фінансів, та залагоджено титули „безпосередні податки“ і „мита“ а розпочала ся дебата над титулом „посередні належитости“.

Клюб ческих послів з Морави розвязав ся. Зачувати, що посли з того клюбу мають вступити до молодоческого клюбу і в сїй справі ведуть ся тепер наради в молодоческім клюбі.

Чим докладнїйші надходять вісти з Африки, тим більше показує ся, що поражка Італїянцїв була страшною. Войско італїяньске втікало в як найбільшім неладї. Ґен. Даборміда погиб в хвили, коли его бриґада вже втікала і мусїла втїкаючи боронити ся баґнетами. О двох других пропавших ґенералах нема ще доси нїякої вісти. — Ґенерала Баратієрі'ого завізвано телеґрафічно до Риму, де его поставлять перед суд военний.

Берлиньска праса доказує, що Італїя наслїдком своеї запутанини в Африцї і великого ваанґажованя войска, та видатків грошевих стратила свое значінє в тридержавнім союзі і показує ся потреба пересуненя ваготи того союза на Всхід.

Новинки.

Львів дня 6 марця 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував учителя ґімназияльного в Бучачи Ем. Пеликана провізоричним окружним інспектором шкільним для шкільного округа Бяла.

— **В справі еміґрацiї** рішили ві второк збори ц. к. галицкого господарского Товариства таку резолюцию: Поручає ся центральному комітетови Товариства займити ся безпроволочно справою еміґрациї селян з краю і віднести ся до правительства, щоби спинило шкідну дїяльність безкарно оперуючих аґентів, а також бачно і енерґічно слїдило за тими, котрі, наклонюючи нарід до еміґрациї, стремлять лише до того, щоби захопити землю, яку селяни лишають.

— **Самоубийство.** Передвчера вечером отруїв ся у Львові міский стражник Юлїян Позаковский. Причиною самоубийства був жаль по утратї жінки, котра померла при кінци минувшого року.

— **Носатизна** у коний появила ся в Тернополи. Доставникови коний войскових Шперлїнґови застрілено кілька коний, а стайні замкнено і віддано під нагляд полиції.

— **Скажений пес** появив ся перед кількома днями в сокальскім повітї і покалїчив 6 осіб. Покалїчених відвезено до заведеня проф. Буйвіда в Кракові.

— **Девять разів замужна!** В селї Сект-Йоб на Угорщинї умерла сими днями Стефанїя Ґіґілї, вдова по девятьох чоловіках. На похоронї еї явило ся майже цїле село, бо Ґіґілїова була через своїх девятьох чоловіків споріднена майже з цїлим селом.

— **Добрий учитель.** В будапештеньских аристократичних кругах зробила велике враженє вість, що в домі ґр. Зайлерна, одного з найбогатїйших властителїв більшої посїлости на Угорщинї і Мораві укривав ся від довшого часу злочинець, засуджений у Франциї на примусові тяжкі роботи. Ґр. Зайлерн пізнав ся з ним случайно у Відни, а що его дїти потрібували учителя до францускаго язика, то ґраф предложив ему у себе яко Французови становище домашного учителя з пенсиєю 3000 зр. річно. Злочинець, що представив ся ґрафови в сьвященичій одежи, згодив ся на предложенє. Мав при тім гарні сьвідоцтва, а его поведенє і образоване промавляло в его користь. Говорив дуже добре по латинї, італїяньски і ішпаньски, умів добре грати і був дуже дотепний. В домі ґр. Зайлерна перебув цїлий рік і родичі були з него вдоволені, бо дїти робили поступи в науцї. В жовтни виїхала родина ґрафа до Опатиї, а з відтам за порадою лїкарів до Ніци у Франциї. Сьвященик не хотїв там їхати і лише на виразний приказ ґрафа мусїв проводити дїти в дорозї. Коли-ж подорожні прибули до Ніци, учитель нагле щез, забравши з собою 30.000 франків з каси ґрафа. Аж тепер дїти стали оповідати, як він над ними знущав ся і визнали, що бачили на его плечах випалений знак T. F. (travaux forcés — примусові роботи). Тепер дізнала ся о всїм француска полиция і шукає злочинця, тим більше, що заходить підозрінє, що він мусїв убити дотичного сьвященика і присвоїти собі его папери.

— **Кілько людий на земли.** Після найновійших обчислень виносить число людности земскої кулї 1.700 мілїонів мешканцїв з 1000 ріжними вірами і 3.064 мовами. Кождого року умирає не менше як 33,333.333 осіб, або 91,954 осіб денно, 3.730 на годину, 60 на мінуту, і один чоловік на секунду. Пересїчно жие чоловік 33 лїт, однак четверта часть умираючих не доживає і 7 лїт, а половина 17 лїт. На 10.000 людий припадає один, котрий жие сто лїт, на 500 один 80-лїтний, а на 100 припадає один 60-лїтний. На увагу заслугує обставина, що жонаті люди жиють довше як кавалери і що люди високого росту рівнож жиють довше, як люди низкого росту. Женщини, котрих число на земли перевисшає значно число мужчин, взагалї жиють довше як мужчини і мають все виглядь жити що найменьше 50 лїт; по тих лїтах є смертельність у женщин і мужчин вже однакова. В Европї на сто людий досягає 70 року житя: з духовних осіб 42, рільників 40, купців і торговельників 33, військових 32, урядників 32, адвокатів 29, артистів 28, професорів 27, лїкарів 24, а редакторів 12. Безперечно мають тут свій вплив також ріжницї расові; між Европейцями жиють найдовше Славяни, що показує ся найлїпше в Австриї, де процент столїтних старцїв є значно більший в славяньских провинциях, як в німецких і угорских. Найбільше спринє довговїчности жите на гірских островах і півостровах, котрі мають чисте морске повітрє. До таких місцевостий належить зачислити: Норвеґію, Грецию, Піренеї, гірскі місцевости Анґлїї і Шкоциї.

— **Траґедия під землею.** З Нового Йорку пишуть о такій страшній історії. В одній копаль-

---

оцї можливість якоїсь поражки. Голос его дрожав, коли поспитав:

— А ти-ж знаєш ся на такім дїлї?

— Не бій ся нїчого, друже. В найбільшім цирку в послїдних трох роках діставали побідителї вінцї тогди, коли менї захотїло ся. Спитай ся їх, спитай ся найлїпших з них, а они тобі то само скажуть. При послїдних великих перегонах навіть сам цїсар був би менї зробив ласку і позволив поводити своїми кіньми і пуститись навзаводи навіть з цїлим сьвітом.

— А ти того не зробив? — спитав Маллух живо.

— Я? — я жид! — відповів Бен Гур рішучо; — а хоч у мене імя Римлянина, то я не хотїв взяти ся до такого ремесла, котре би було могло зневажити імя мого батька в присїнках і місцях сьвятинї. В школах борби міг я того учити ся, але виступати в цирку було би ганьбою. Коли-ж іду тут до цирку на перегони, то присягаю ся тобі, що менї не розходить ся о нагороду.

— Пожди, не присягай ся! — відозвав ся Маллух. — Нагорода виносить десять тисячів сестерций, цїлий маєток.

— Не для мене — а хоч би еї префект і в пятьдесятеро потроїв. Більше як то, більше як всї цїсарскі доходи кортить мене упокорити передовсїм мого ворога. — Закон призволяє мстити ся.

Маллух усьміхнув ся і потакнув на то головою, мов би хотїв сказати: — Правду кажеш; жид розуміє жида!

— Месаля буде також їхати — говорив він відтак. — Зобовязав ся до участи в перегонах на кілька способів: раз оповістив то на улицях, в лазнях і в театрі, в палатї і в касарни, а відтак — і то вже не дає ему виходу — его імя записане вже на таблицї у кождого молодого марнотратника в Антіохії.

— Хиба-ж може заложив ся з кимсь?

— А вже-ж. Таже приходить що дня вправляти ся, якось ти то видів.

— Ах, а то той віз, то конї, з котрими хоче ставати до перегонів? — Дякую тобі, Маллуху, дякую! Ти вже зробив менї добру прислугу. Я рад з того. Поведи-ж мене тепер до того пальмового гаю і представ там Ілдерімови.

— Коли?

— Нинї! Бо готов завтра відступити конї кому другому.

— То они тобі сподобали ся?

— Я видїв їх лиш хвильку з того місця, що для зрітелїв; відтак з'явив ся Месаля і я вже більше нїчого не видїв, лиш его. Але всетаки пізнав я тілько, що они з походженя належать до тих, котрих слава понеслась давно поза границї пустинї. Подібні конї бачив я лиш в цїсарскій стаднинї, але хто їх раз бачив, то пізнасть їх за кождим разом знову. Коли я тебе, Маллуху, завтра стрічу, то пізнаю тебе, хоч би ти мене й не поздоровив. Твоє лице, твоя стать, твоя цїла особа скажуть менї, що то ти. Таким самим способом і з такою певностию розпізнаю і їх. Коли то все правда, що о них розповідають і скоро менї удасть ся довести до того, щоби они мене розуміли, то я....

— Виграєш сестерциї? — перебив єму Маллух усьміхаючись.

— Нї! — відцовів Бен Гур борзо. — Зроблю, що борше пристало на Якового потомка. Упокорю публично мого ворога. Але не тратьмо часу — додав він нетерпеливо. — Як би то можна як найскорше дістати ся до наметів Ілдеріма?

Маллух думав через хвильку.

— Коли в недалекім звідси селї зможемо наймити два скорі верблюди то станемо за годину на місци.

— То спробуймо.

Сїльце то складало ся з самих прекрасних нїби палати дворів, що стояли в красних огородах; лиш зрідка виднїли ся межи ними пишні хани [3]). Тут наймили они верблюди і пустились на них до пальмового гаю. Околиця, котрою переїзджали, була горбикувата і добре управлена, справдїшний огород Антіохії; кожда пядь землї була тут вихіснована. Стромі спади горбиків були терасувато скопані; огорожа заросла виноградом та всїлякими повійковатими ростинами таки аж просила подорожного спочити собі в еї тїни та покріпити ся вином або червоним виноградом. Посеред бресквинових і фіґових садків, в номаранчевих і цитринових гаях, та на полях засадженых кавунами виднїли ся маленькі, білі хатки селян. Всюди видко було урожайність, все усьміхало ся спокоем до подорожного і звеселяло его серце, додавало охоти навіть платити податки Римови. Инколи добачало око навіть гори Таврос і Ливанон, помежи котрими срібною ниткою вив ся Оронтес. По якімсь часї приїхали они над ріку, а відтак пустились понад нею дальше долї водою минаючи горби і долини, всї засаджені і вкриті селяньскими хатами. Цїла околиця зеленїла ся від густого листя на дубах, морвових фіґах та міртах, на лаврах і пахучім ясминї, а ріка поблискувала від падаючого на ню косо сонїчного сьвітла, котре було би спокійно на нїй спочивало, як би не безконечні ряди кораблїв, що плили то горі то долї водою, нагадуючи недалеке море, далекі краї, славні міста і забагливі річи.

Бен Гур і Маллух їхали вздовж берега, аж приїхали до якоїсь затонї, в котрій спирала ся вода підходячи з ріки і була тут чистенька, глубока і спокійна. При входї до затонї стояла стара як сьвіт пальма. Коли від тої пальми брали ся на лїво, відозвав ся Маллух:

— Дивись онтам! То пальмовий гай!

З вимкою найкрасших оаз Арабії або птолемейских огородів над Нілем не було нїгде красшої околицї. Здавало ся, що рівнинї нема нїгде кінця. Мягенькою, буйною травичкою, яка лиш рідко де росте в Сирії, була вкрита вся земля. Коли було глянути в гору, то крізь листє множества прастарих пальм було видко голубе небо; від трави нїби аж небо набирало краски. Холодна, чиста водиця помагала дере-

[3]) Ханом зве ся велика мурована господа для купцїв, — коршма.

ни вугля кодо Вілінґ в державі Західна Вірджінія був старий засипаний закіп. Коли єго перед недавним часом очищено і оглянено, найдено в нїм трупів чотирох гірників. Один сидїв майже просто, опертий о скалу. На земли найдено фляшку, а в нїй картку з тими словами: „2 падолиста 1863. Як би тота картка мала колись побачити сьвітло денне, то нехай сьвіт дізнає ся, що нас тут чотири, бо закіп засипав ся. Не маємо нїчого нї їсти нї пити. Сидимо тут вже вісїм днїв. — 4. падолиста. Івінґ і Екільсон убили Іріґого і їдять єго. Я з'їв вже одну холяву. Оливи в нашій лямпі все менше, а воздух дуже нездоровий. — 6. падолиста. Івінґ убив Екільсона і їдять ему ноги та тепер їсть їх. Танцює як божевільний з ножем. — 7. падолиста. Я тепер сам з убитим. У власній обороні мусїв я убити Івінґа. Як раз з'їв я другу холяву. Вкладаю то моє письмо до фляшки, щоби про мою долю дізнали ся люди. — Йосиф Ольнай". — Старі мешканцї у Вілїнгу не забули ще загадочного зникненя чотирох гірників. Двох з них було Анґлїйцїв і тогдїшний анґлїйский консул зарядив за ними слїдство, та оно не дало успіху і аж тепер стало звістним, де подїли ся згадані робітники.

— **Катастрофа в копальни.** В закопі „Клеофас" в Катовицях на пруськім Шлезку вибух в ночи з дня 3 на 4 с. м. огонь в часї коли до сто робітників було в середині. Як звичайно в таких случаях ратунок був майже неможливий і нещастні робітники подушили ся в підземелю від диму. До вчера добуто з закопу 86 трупів, лише 4 гірників удало ся привернути до житя.

— **Померли:** О. Лаврентий Дрималик, відзначений крилошанськими відзнаками парох Туринки, деканата жовківского, в 71-ім році житя, а 44-ім сьвященьства.

Відозва.

Коли перед пяти роками смерть передчасна вирвала спосеред нас бл. п. Олександра Огоновского, тодї то вже піднесено гадку, щоби заняти ся єго спадщиною лїтературною і зробити єї доступною для ширшого загалу наших правників. А вже-ж становиско наукове, яке покійний заняв в лїтературі права приватного, ставляє єго на рівні в ряді побіч поваг наукових як Унґера, Рітнера, Екснера, Ранди. Працї єго дізнали жичливого а заслуженого узнаня в сьвітї науковім, а найлїпшим доказом того є ся обставина, що результати, які осягнув бл. п. Олександер дорогою тяжких дослїдів, діждались загального одобреня і стали пануючими в нинїшній теориї права.

Тим більший обовязок спадає на нас, звеличати память незабутого професора, а думаємо, що сповнимо єго найкрасше, коли для ужитку правників наших, так теоретиків як і практиків видамо овочі єго поверх двайцятьлїтної працї унїверситетскої.

Отсе тепер діждалась здїйстненя ся гадка, що виринала від давна серед молодїжи академічної, відчуваючої в першім ряді потребу систематично опрацьованого дїла, котре подало би цїлість найважнїйшої галузи права позитивного, бо права цивільного, що вникає в потреби житя щоденного.

Молодїж академічна в почутю великої вартости наукової праць нагромадженних в протягу 20-лїтної дїяльности професорскої бл. п. Олександра Огоновского, праць, що находять ся в єго спадщинї, приступає отже до виданя „Системy австрийского права цивільного", — обіймаючого цїлість з виїмком права фамілїйного — при помочи професора дра Петра Стебельского, котрий не відказуючи свого співдїланя, заняв ся впорядкованєм і редакциєю видавництва.

Систем буде обіймати 50 до 60 аркушів друку і складати ся буде з 3 томів. Перший том обійме часть загальну і право річеве, другий з'обовязаня (часть загальну і специяльну), третий право спадкове. Друк пічне ся в другій половинї марта с. р. Кошт видавництва буде так великий, що молодїж нїяк не могла би приступити до переведеня пляну в дїло, коли-б не поміч Вп. Олександри Огоновскої, котра для звеличаня памяти покійного свого мужа і віддана прислуги лїтературі руській та молодїжи, жертвувалась взяти на себе наклад.

Злишно хиба додавати, що від заінтересованя і помочи суспільности руской залежати буде доля і поводженє видавництва. Ми віримо, що коли дійде до рук руских правників отся наша відозва, так поспішить кождий з підмогою в формі передплати чи замовленя системy. Ми певні, що суспільність руска відчуває вповнї вагу нашого почину, бо-ж всякий бачить, що не ходить ту о зиск (систем цїлий коштувати буде в дорозї передплати 7 злр. 50 кр.), а о розвій рускої лїтератури і зараду пекучій потребі молодїжи.

Звертаючись отже до патріотичного чувства всїх наших правників всїх заводів практичних, до нашої молодїжи академічної з просьбою о удїлене матеріяльної помочи в згаданім напрямі і числячи на тую поміч, маємо повну надію, що початє дїло в короткім часї буде доведене до пожаданої цїли.

Передплату просить ся присилати на руки управителя друкарнї наукового Товариства ім. Шевченка, п-а К. Беднарского, у Львові ул. Академічна ч. 8.

У Львові в марті 1896.

Проф. Др. Петро Стебельский.
Молодїж академічна.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция руху звлізниць державних** оповіщує: Рух товаровий поміж Австро-Угорщиною а Німеччиною, Люксембурґом, Бельґією і Нідерляндами. — З днем 1-го марта 1896 увійшла в житє нова тарифа часть І., розділ А. і Б.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 6 марця. Мінїстер справ заграничних ґр. Голуховский виїде в понедїлок на кілька днїв до Берлина.

Ментона 6 марця. Є. Вел. Цїсар австрийский гостив у президента Фора і розмавляв з ним двацять мінут. О 2 год. пополудни вернув Монарх на пригірок сьв. Мартина. Цїлї дороги, готелї і віллї були украшені австрийскими хоругвами. О 2 год. 17 мін. віддав президент Фор візиту і побув у Іх Величества, Цїсаря і Цїсаревої 18 мінут.

Рим 6 марця. Цїле мінїстерство Кріспі'го подало ся до димісиї, котру король приймив. В містї відбувають ся демонстрациї. Демонстранти повибивали в деяких домах вікна. Кілька склепів замкнено. Полїция арештувала богато людий.

вам вікувати. А може в печері Дафне було красше як тут? — Пальми мов би знали гадки Бен Гура, бо стали хитати вершками і віяли на него холодом.

— Видиш отсю? — спитав Маллух показуючи на якусь величезну пальму. — Кождий карб на нїй значить один рік еї житя. Почисли їх від самого спода аж до самого галузя, а коли тобі шейх скаже, що сей гай засаджено, коли про Селевкідів не знав ще нїхто в Антіохії нїчого, то вір єму на слово.

На рослу пальму годї споглянути, щоби на еї вид не стати на свій лад поетом; длятого то пальмам завсїгди честь віддавано. Та й Бен Гура взяло ся таке чувство і він сказав:

— Коли я шейха Ілдеріма перший раз побачив, то я не гадав, що він знатний чоловік. Менї здає ся, що рабіни в Єрусалимі погорджали би ним яко сином Едому [4]). Яким дїлом прийшов він до такого гаю і як він може охоронити єго від здирства римских ґубернаторів?

— Коли вік і походженє мають якесь значінє, сину Арріюса, то Ілдерім походить з високого роду, хоч він Едоміт — відповів на то Маллух щиро. — Всї єго предки були шейхами. Один з них станув раз в пригодї якомусь королеви, за котрим гонили і котрого хотїли убити. Кажуть, що він прийшов єму на поміч з тисяч їздцями, котрі знали всї стежки і кривки в пустини, звичайно як знають пастирі гори, на котрих жиють з своїми чередами. Они переводили єго з одного місця на друге, аж знайшла ся нагода і они поубивали єго ворогів, а єго самого знову посадили на престолї. А король, кажуть, згадав собі на єго прислугу, та спровадив сюди сина пустинї. Він просив єго, щоби він тут розложив собі свої намети, щоби привів сюди свою родину і свої стада і дарував єму всю землю від ріки аж по найблизшу гору на віки. Пізнїйші володїтелї уважали то в своїм інтересі жити з єго племенем в згодї. Господь поблагословив племя і оно помножило ся і людьми і кіньми та верблюдами і всїляким добром. Так стали ся они панами многих гостинцїв межи містами і коли схочуть, можуть коли небудь сказати купцям: Ідїть в мирі! або не пустити їх; як скажуть, так і стане ся. Навіть префект в антіохійскій цитадели має то собі за щасте, коли Ілдерім, задля своїх добрих дїл званий „добротливим", по примірy наших праотцїв Авраама і Якова, покине свою самоту і зайде часом до нас для розривки з своїми жінками і дїтьми, з своєю дружиною, службою, верблюдами та кіньми.

— А чому-ж то шейх — спитав тут Бен Гур — так рвав собі бороду і каяв ся, що спустив ся на Римлянина? Як би єго так чув був цїсар, то певно би сказав: „Такого приятеля не потребую. Проч з ним!

— Правду кажеш — відповів Маллух усьміхаючись. — Ілдерім не любить Риму. Він має жаль до него. Три роки тому назад ішли Парти з Босни до Дамаску, та напали каравану, що між иншим везла також і податки від якогось з тамошних округів. Они всїх убили. Урядники в Римі були би на то не зважали, як би не були пропали цїсарскі грошї. Арендатори податків, що мусїли були звернути шкоду, подали жалобу до цїсаря. Цїсар засудив Ірода на уплату відшкодованя, а Ірод внов забрав Ілдерімови єго маєток, вібти бо длятого, що він зрадливий і не допильнував длятого. Шейх відкликав ся до цїсаря, а той дав таку відповідь, що нїхто не був мудрий з неї. Від того часу старий не може забути заподїяної єму ганьби і чекає лиш нагоди, щоби пімстити ся.

— А не може того зробити!

— О тім розкажу тобі пізнїйше. — Але ось вже починають ся і шейхові ґрунти. Дїти говорять до тебе.

(Дальше буде.)

[4]) Едоміти або Ідумейцї, нарід еврейского походженя, на полудни від Юдеї. Жиди ненавидїли Ідумейцїв, бо они помагали Асирийцям і зрабували Єрусалим.

Рух поїздів зелїзничих

ажний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·4[illegible]	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам	—	2·10	6	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понеділка		—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оріґінальних.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.